

DÂY TỬ THẦN

Người " phàm " nghe tới " dây tử thần " là hồn vía lên mây xanh, hồi còn là học trò học dè, tui cũng có nghe lai rai chuyện " đi dây tử thần " của mấy cha BÐQ ở Dục Mỹ-Nha Trang, nhưng hồng rỏ ...
Bây giờ đây, " không nghe " nữa, mà là " thấy rõ ràng nó " ở Trường Bộ Binh-Thủ Đức ...Không thấy suông, cho vui, mà còn phải tham gia nữa ! Và phải leo cho bằng được nửa cà, chớ hồng phải giỡn chơi ù ơ dí đầu cầu vằng lung lay

Vào một ngày trong 9 tháng Quân Trường, ngày đó là ngày có trời trong vắt, không mưa, gió riu riu, rất thuận tiện trong chuyện leo dây tử thần .
Và, tui, hồi nhỏ, từng leo cây sơn cao cả chục thước để nhảy xuống sông trong những buổi trưa hè, từng leo nhiều cây cau lão, ốm nhom, " cao mút mây xanh " để bắt ổ sáo ổ cường con, mới mọc

lông ống, đem về nuôi ...Nghĩa là chuyện leo trèo, leo cao cỡ nào, cũng là " chuyện nhỏ - hồng thành vấn đề " ...

Nhưng, hôm đó, ngồi dòm tấm tường cao ngất, cao chót vót, có căng sợi dây thòng oằn oại qua cái ao, thì : Thành " vấn đề " rõ ràng, hồng giỡn, chuyện này ... hồng nhỏ chút nào !!!

Gió chiều thổi tạt thang dây vô bìà tường cao, lòng tui đâm ra ...co thắt xoắn xang !

Và loa kêu : SVSQ chuẩn bị leo tường trong bài học " dây tử thần "... hãy chuẩn bị ...

Có hơn chục thằng đi thẳng tới bức tường, mà trong cuốn Kỹ Yếu An Lộc 471, có in hình, rõ ràng rành ...Tui thuộc tốp sau, coi như ngồi coi chơi, thấy bạn bè tụi nó leo thang trật vuột, tui chề . Thấy tụi nó, nắm dây, đu tòn ten ... rồi tự nhiên " bay " xìa xuống đất, tụi lạnh xương sườn, lạnh ngắt hà !
Và, hỏi thẳng ngồi kề bên :

- Sao, thấy ngán hôn mậy ?

- Ồi ...nhằm nhò gì ba cái lẻ tẻ đó, còn mầy, ớn hôn con ?!

Thấy nó nói cứng khừ, tui cũng nói rất ngon :

- Cơm sườn !!!

Có ngu như bò, tui mới nói mình sợ !!!

Rồi cũng tới tốp tụi tui, chạy đâu cho thoát, thẳng " hồng nhằm nhò " đi trước, tui đi sau, đi tới thang dây, nó leo trước, tui sau, sau tui có thêm 2 thằng . Vì là thang dây, hồng phải thang cây, nên 4 thằng đu lên, dây nặng nó thòng, nó xếp lại xếp lếp, nó xiết tay và căng

cứng ngắt, khi cố lấy tay ra để
phăng lên rất khó, rất đau, tui la :

- Tụi bây lộn xộn, dây ép
chặt căng tao ...
- Nó ép căng mầy, chắc nó
tha căng tao ?!

- Từ từ coi, từ từ ...
- Chẳng mắc dịch nào chơi
ác ... rung dây vậy bây ???

- Tụi bây giỡn, đứt dây té
thấy mẹ bây giờ .

- Ai giỡn ? Mầy đui, hông
thấy gió thổi hả con ?
- ...!!!???... ừ, gió ghê quá
à ơi ...

Rồi thì cũng leo tới đỉnh, ngồi
chờ để tới phiên xuống. Ngồi trên
cao, nhìn tứ phương ...

Thấy tụi nó ôm rỏ rẻ (ròng
rọc) máng vô dây cáp và bay
xuống ào ào .

Tới lúc này, tui thấy hông có gì là
quang trọng, dễ ợt . Và khi tui cho
hai tay nắm cứng rỏ rẻ, tui phóng
ra (ý ẹ), rồi tuột theo sợi dây cáp,
thả tay rớt xuống nước, phẻ ru, rớt
đứng, căng mang giày, còn có
quần " tra-di lính", nên hông ... đau
!

Nhớ hồi nhỏ, nhảy cây sơn khô ở
bìa sông, vì rút dò, nên " bàn tọa "
của tui nện vô mặt nước sông, đau
mông thấy ông cố ! Cũng bởi " ở
trường tắm sông " đó nhe ...

Giờ kể lại, thấy nhẹ re, so với lúc
leo tảng đá bự, lảng o, cao 3
thước, lúc hành quân, thì đi dây tử
thần vậy, còn sướng hơn nhiều ...

Đúng là dây tử thần để nhác "
người phàm yếu bóng vía ", đó đa !

Cốc Chủ 374